

Yağmurlu bir İstanbul sabahıydı. Elif, her zamanki gibi köşe başındaki küçük kafeye uğradı. Cam kenarındaki en sevdiği masaya oturdu. Garson sormadan bir fincan Türk kahvesi getirdi. Elif, kahvesini yudumlarken dışarıdaki insanlara baktı; herkes bir yerlere yetişme telaşındaydı. O ise kimseyi beklemiyordu. Yan masalar boştu, kalbi gibi...

Kahvenin dumanı yavaşça yükselirken, yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. “Bir fincan kahve yalnızlığın en tatlı ortağıdır,” diye mırıldandı. O an, yalnızlığın acı değil, huzur veren bir sessizlik olduğunu fark etti. İçindeki boşluk, kahvenin sıcaklığıyla biraz daha doldu.